

Nr 403.

Av herrar **Kyling** och **Dickson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 346, med förslag till förordning om trafikskatt.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 346 föreslagit riksdagen införande av en trafikskatt om tio procent.

Departementschefen meddelar, att försvarsstaben hemställt om åtgärder till förhindrande av en fördyring av militärpersonalens tjänstledighetsresor och i sådant syfte föreslagit, att undantag från skattskyldighet måtte medgivas beträffande s. k. militära nedsättningsbiljetter och militära veckoslutsbiljetter.

Departementschefen anför: »Vid inköp av militära nedsättningsbiljetter erhålles i stort sett 40 procent rabatt å det ordinarie priset och de militära veckoslutsbiljetterna, som berättiga till fram- och återresa, betinga samma pris som vanlig enkel biljett. Genom nämnda prissättning har den militära personalen beretts en så betydande förmån, att ytterligare eftergifter knappast kunna anses påkallade. Trafikskatten utgör alternativ till en taxehöjning. Om den senare vägen att vinna en ökad intäkt valts hade näppeligen kunnat ifrågasättas annat undantag från taxehöjningen för militär personal än den som automatiskt följer av för denna gällande rabattbestämmelser. Härtill kommer, att varje undantag från skattskyldighet försvårar redovisningsarbetet och ökar kostnaderna härför.»

Vi anse oss icke kunna dela denna departementschefens uppfattning. Det är att märka, att de flesta inkallade ha en skäligen obetydlig avlöning. Då de erhålla fri kost och logi är avlöningen avsedd endast för smärre utgifter, personlig hygien och njutningsmedel såsom tobak, choklad etc. samt nöjen. Emellertid har just de varor som den inkallade vanligen köper för sin lön, underkastats en skärpning av beskattningen som är synnerligen hård, och säkerligen mera kännbar för dem än för den civila befolkningen.

Med denna avlöning skola de också betala de avgiftsbelagda resorna hem. Ofta räcka ej pengarna till utan de måste få ett tillskott från de hemmavarande för att kunna resa. Dem som kommit i närmare kontakt med de inkallade, särskilt de äldre med eget hem och familj, vet vilken utomordentlig betydelse det har för deras humör och arbetsglädje, om de få tillfälle att besöka hemmet. Eftersom de inkallade vistas utom hemorten utgöra resekostnaderna en mera betydande post i deras utgifter än i den övriga civila befolkningens. Trafikskatten skulle för dem bliva

särskilt kännbar, särskilt som de under inkallelsetiden vanligen ha sämre ekonomi än eljest.

Vi kunna icke dela departementschefens uppfattning, att de inkallade ej skulle fått någon kompensation, om staten skaffat sig motsvarande ökning av inkomsterna genom en taxehöjning. När såväl taxehöjningen som trafikskatten under nuvarande förhållanden äro en indirekt beskattning bör det ej anses orimligt, att man på ett eller annat sätt upphäver de verkningar av denna beskattning, som man anser icke önskvärda.

Vi anse, att en höjning av de inkallades resekostnader icke är önskvärd.

Beträffande de militära nedsättningsbiljetterna skulle åtminstone på statsjärnvägarna de tekniska svårigheterna kunna lösas genom att man höjde den nu utgående rabatten från 40 till 50 procent och sedan lät trafikskatt utgå i normal ordning. Kompensationen blir visserligen något större, men de tekniska svårigheterna synas helt bortfalla.

Vad angår de militära veckoslutsbiljetterna äro de tekniska svårigheterna för en befrielse från skatten uppenbarligen större. Det vore emellertid synnerligen glädjande, om man även här kunde finna en lösning som tillgodosåg kravet att de inkallades resekostnader i realiteten ej få ökas.

På grund av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 346 måtte besluta att *antingen* genom ändring i författningsförslaget undantaga de inkallades resor från trafikskatt *eller* i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om åtgärder i syfte att befria de inkallade från de höjningar av resekostnaderna som bliva följden av trafikskatten.

Tillika hemställas att utskottet, om så befinnes nödvändigt, måtte utarbета nödig författningstext.

Stockholm den 6 juni 1942.

Folke Kyling.

James Dickson.